

خبرها

ضوابط سرمایه‌گذاری شرکت‌های دولتی از محل منابع داخلی تعیین شد

تشریه برنامه : شورای اقتصاد نحوه تعیین سیاست‌ها و ضوابط مربوط به سرمایه‌گذاری شرکت‌های دولتی از محل منابع داخلی را تعیین کرد. شورای اقتصاد در جلسه مورخ ۱۳۸۴/۱۱/۲۳ پیشنهاد شماره ۳۴/۱۵۶۹۱۱/۹/۸ سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور در زمینه تعیین سیاست‌ها و ضوابط مربوط به سرمایه‌گذاری شرکت‌های دولتی از محل منابع داخلی را مورد بررسی قرار داد و تصمیمات زیر را گرفت. شرایط، ضوابط، معیارها و رویه‌های مندرج در این مصوبه صرفاً برای طرح‌های سرمایه‌گذاری با مبلغ بیش از ۸ میلیارد ریال از محل منابع داخلی شرکت‌های دولتی است.

الف – شرایط

سرمایه‌گذاری شرکت‌های دولتی از محل منابع داخلی آنها، می‌بایست با رعایت شرایط زیر صورت پذیرد:
۱- رعایت مفاد ابلاغیهٔ مقام معظم رهبری در مورد سیاست‌های اصل ۴۴ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران
۲- انطباق سیاست‌های برنامه توسعه و احکام برنامه ۳- قرار داشتن موضوع سرمایه‌گذاری در چارچوب ماموریت و وظایف شرکت مندرج اساسنامه آن
۴- دارا بودن توجیه فنی، اقتصادی، اجتماعی و زیست محیطی
۵- تسریع و تسهیل در اجرای سیاست خصوصی‌سازی
۶- کمک به توانمند شدن بخش غیردولتی و رفع موانع حضور بخش‌های خصوصی و تعاونی در فعالیت‌های اقتصادی.

ب – ضوابط و معیارها

۱- در اجرای مفاد ماده ۷ قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، سرمایه‌گذاری در شرکت‌های دولتی که براساس این ماده قابل واگذاری تشخیص داده شده یا می‌شود، صرفاً برای اصلاح ساختار مجاز است.
۲- مطابق بند «د» ماده ۱۴۵ قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران هرگونه مشارکت و سرمایه‌گذاری جدید شرکت دولتی در سایر شرکت‌ها و سازمان‌ها و تفکیک و تکتیر آنها در قالب شرکت‌های موسوم به نسل دوم و نظایر آن ممنوع است.
سرمایه‌گذاری و مشارکت در سایر شرکت‌های دولتی پس از تصویب هیات وزیران حداکثر تا ۲۰ درصد مجاز خواهد بود.
۳- سرمایه‌گذاری شرکت‌های دولتی صرفاً در فعالیت‌هایی مجاز است که امکان فعالیت بخش غیردولتی در آن وجود ندارد.
۴- حداقل یک درصد از سرمایه‌گذاری از محل منابع داخلی و شرکت‌های دولتی می‌بایست به امر پژوهش و تحقیق توسعه اختصاص یابد.
۵- حداقل ۲۰ درصد از سرمایه‌گذاری از محل مانده سود شرکت‌های دولتی زیر ربط یبایستی طبق قانون و مقررات به عنوان وجوه اداره شده و کمک‌های فنی - اعتباری، و اعتباری در جهت حمایت از بخش غیردولتی (به ویژه شرکت‌های سهامی عام) اختصاص یابد.
شرکت‌های دولتی موظفند اجرای قوانین و مقررات از جمله بند «ث» تبصره ۱ قانون بودجه سال ۱۳۸۴ و ماده ۵۳ قانون الحاق موادی به قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت را در مورد سرمایه‌گذاری از محل منابع داخلی به صورت وجوه اداره شده و کمک‌های فنی و اعتباری، همزمان با گزارش توجیه سرمایه‌گذاری از محل منابع داخلی به صورت مشخص گزارش کنند.
موارد مشمول اصل ۴۴ قانون اساسی از این امر مستثناءند و حداقل سهم سرمایه‌گذاری شرکت‌های بخش‌های زیربنایی ۵ درصد است.

- کمیته‌ای متشکل از وزارتخانه‌های صنایع و معادن، کار و امور اجتماعی، جهاد کشاورزی، امور اقتصادی و دارایی و با مسئولیت سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور، و توزیع و هدایت سرمایه‌های مذکور را جهت ارائه پیشنهاد به شورای اقتصاد به عهده خواهد داشت.
۶- سرمایه‌گذاری می‌بایست منطبق با سند ملی آمایش سرزمین انجام شود و در جهت تحقق اهداف اسناد ملی (بخشی - فرابخشی) و اسانی باشد.
۷- سرمایه‌گذاری می‌بایست یکی از امکانات یا جالب حداکثر مشارکت بخش غیردولتی در اجرای طرح‌ها مبتنی بر روش‌های مشارکت فرآگیر (نظیر پذیره‌نویسی) و در صورت ضرورت با تقصیم شرکت دولتی صورت پذیرد.
۸- تغییر در ارقام سرمایه‌گذاری شرکت‌های دولتی از محل منابع داخلی آنها در دوران برنامه چهارم توسعه، صرفاً با توجیهات و شرایط زیر امکان‌پذیر خواهد بود:
۱- ۸- در چارچوب ماموریت‌ها و وظایف شرکت منطق با اسانسانمه مصوب شرکت مذکور باشد.
۲-۸- منطق با سیاست‌های کلی و سیاست‌ها و احکام برنامه چهارم توسعه باشد.
۳-۸- موجب کاهش سهم مشارکت بخش غیردولتی در اجرای طرح‌ها نشود.

ج – روش‌ها و رویه‌ها

با توجه به میزان سرمایه‌گذاری از محل منابع داخلی شرکت‌های دولتی، مرجع تصویب کننده آن براساس قانون معین شده و ارائه درخواست سرمایه‌گذاری به منظور کسب مجوز آن از شورای اقتصاد مستلزم رعایت برخی رویه و روش‌هایی است که در این صورت رعایت مقررات زیر باید مورد توجه قرار گیرد:
۱- شرکت‌های دولتی مکلفند فرم‌های تکمیل شده مربوط به سرمایه‌گذاری خود را که به تصویب مجمع عمومی ذی ربط و تأیید شورای اقتصاد رسیده است در هنگام تصویب بودجه سالانه خود ارائه کنند.
۲- درخواست بالاترین مقام دستگاه اجرایی، منضم به فرم‌های تکمیل شده سرمایه‌گذاری از محل منابع داخلی شرکت از طریق سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور در کمیسیون شورای اقتصاد مورد بررسی قرار گرفته و نتایج امر جهت اخذ تصمیم نهایی به شورای اقتصاد ارائه خواهد شد.
۳- طرح موضوع در شورای اقتصاد مستلزم ارائه برنامه (طرح جامع) توسعه بنگاه است
۴- سرمایه‌گذاری همراه با برنامه زمان‌بندی یبایستی به تصویب مجمع عمومی ذی ربط رسیده باشد.

دوره‌های آموزشی کوتاه مدت کاربردی اقتصاد	
 	
۱. بازاریابی و بازاریابی	
۲. اصول بازاریابی و مدیریت بازر	
۳. مدیریت ارتباط با مشتری CRM	
۴. مکاتبات بازرگانی سطح مقدماتی	
۵. مدیریت خرید و سفارشده خارجی	
۶. استراتژیهای تبلیغات	
۷. مکاتبات مذاکرات و قراردادهای بین المللی (رای انکساری)	
۸. محاسبه هزینه های تبلیغات	
۹. مدیریت بازاریابی	
۱۰. مدیریت بازاریابی	

مجلس هفتم، روز چهارشنبه ۱۶ فروردین ۱۳۸۵، طرح منطقی کردن سود تسهیلات بانکی را تصویب کرد. این در حالی است که رئیس کل بانک مرکزی روز قبل تر نسبت به تبعات تصویب آن هشدار داده بود و همان طریحی است که پاییز سال ۱۳۸۳ و قبل از روی کار آمدن دولت جدید از سوی احمد توکلی رئیس مرکز پژوهش های مجلس ارائه و در کمیسیون اقتصادی آن بررسی و تصویب شده بود. به موجب این طرح، دولت و بانک مرکزی «مکلف» هستند: سازوکار تجهیز و تخصیص منابع بانکی را به گونه ای سامان دهند که سود مورد انتظار تسهیلات بانکی در عقود با بازدهی ثابت طی برنامه چهارم توسعه به شکلی کاهش یابد که پیش از پایان برنامه چهارم توسعه نرخ سود تسهیلات در تمامی بخش ها یک رقمی شود. همچنین بانک ها مکلف شده اند: «در باره عقود با بازدهی متغیر بدون یقین نرخ سود مورد انتظار، براساس مفاد قانون بانکداری بدون ربا در حاصل فعالیت اقتصادی مورد قرارداد شریک شوند بدون آنکه برای این شرکت از شریک بانک، وثیقه خارج از طرح دریافت کنند.»
با این که ظاهر این طرح که سویه تولیدگراییانه و ضدبهره بانکی دارد نمی تواند در عالم آرمان و ایده آل، منفی تلقی شود اما انطباق آن با واقعیت های اقتصاد ایران محل مناقشه قرار گرفته است. از منظر سیاسی نیز از چند وجه نکته قابل اشاره ای در این پروسه که در نهایت به تصویب طرح با اکثریت ۱۹۵ رأی انجامید وجود دارد.

یک طرح و دو دولت

نخست این که در طرح اولیه آمده بود: «میزان نرخ سود تسهیلات بانکی طی هر ۶ ماه باید به میزان یک درصد کاهش یابد.» اما احمد توکلی و حسن سبحانی قبل از بررسی این طرح حذف این ماده را پیشنهاد و چنین استدلال کردند: «با روی کار آمدن دولت جدید و تلاش بانک مرکزی، همت جدی وجود دارد که سود تسهیلات کاهش یابد بنابراین در شرایط فعلی ضرورتی ندارد که دولت را موظف کنیم هر ۶ ماه یک بار سود تسهیلات یک درصد کاهش یابد.»
در پاییز ۸۳ که مجلس هفتم با اکثریت آبادگران و با دیدگاهی مخالف دولت اصلاحات شکل گرفته بود ارائه چنین طرحی و خصوصاً تأکید بر الزام کاهش یک درصد سود در هر ۶ ماه رویکردی سیاسی و علیه دولت تلقی شد اما مجلس نشینان به جد این امر را رد می کردند. حال پس از یک سال ونیم روشن می شود که این دایعه تا چه میزان درست بوده است. جالب این که رئیس کل بانک مرکزی یکی از معدود مقامات دولت گذشته است که مشمول تغییرات گسترده نشده است و اتفاقاً آقای ابراهیم شیبانی هم در پاییز ۸۳ و هم در بهار ۸۵ مخالف بوده و هست. کما اینکه تصریح کرده است: «اگر تکلیفی صورت پذیرد که ما طاقث آن را نداشته باشیم قانون با اجرا نمی شود یا باید تغییر کند.»
حذف الزام دولت به کاهش یک درصد سود طی ۶ ماه نشان می دهد که طرح اولیه کدام دولت را مدنظر داشته و اکنون که دولت دیگری روی کار آمده مقام اول بانک مرکزی همچنان با کاهش دستوری و تکلیفی مخلفان و هوادار کاهش تدریجی، منطقی و معقول است ماده قبلی حذف می شود.

شعار رئیس دولت و موضع بانک مرکزی

نکته جالب دیگر از نظر شکلی این است که ادعای کاهش سود بانکی و یک رقمی کردن آن یکی از شعارهای اقتصادی رئیس جمهور در رقابت های انتخابات ریاست جمهوری در سال گذشته بود اما چه شد به جای آن که دولت لایحه بدهد، مجلس پیش قدم شده است تا این موضوع نه به نام دولت آبادگران که به عنوان مجلس آبادگران ثبت شود؟
عامل اول پیشینه موضوع است که طرح را به پاییز ۸۳ بسبوق می سازد: عامل مهمتر این است که رئیس کل بانک مرکزی با چنین امری به صورت تکلیفی و دستوری موافق نیست. به اعتقاد دکتر شیبانی چنین اقداماتی به منزله نادیده انگاشتن تصمیمات بانک مرکزی در مقام یکی

مزیت بازارهای جهانی و مزیت نسبی

وزیر صنایع در دومین کنفرانس بین المللی بازاریابی ادعا می کرد که بازار برخی محصولات در داخل در مرحله اشباع است و برای تحقق اصل رقابت پذیری باید به بازار جهانی توجه کرد. اشباع بازار داخلی یک روی سکه است و روی دیگر آن اتصالی است که باید میان صنایع بزرگ و کوچک ایجاد شود. حلقه های این زنجر حمایت صنایع بزرگ از صنایع کوچک و طرفیت بخش کوچک در مقابل صنایع بزرگ است. ایران از لحاظ صنعتی بودن در دنیا در جایگاه هفاد و نهم قرار گرفته است و اگر به شاخص های رتبه بندی برای تعیین میزان صنعتی بودن نگاهي بیندازیم متوجه خواهیم شد که این شاخص ها عمدتاً مربوط به تولیدات صنعتی واحدهای بزرگ است و یا به عبارتی ایران همچنان از لحاظ دارا بودن صنایع بزرگ ضعف های عمده ای دارد و بدین ترتیب زنجر ارتباط صنایع کوچک و بزرگ از نقاط اصلی و مهمی که باید پیوند میان صنایع بزرگ و کوچک را در بر داشته باشد با مشکل مهمی روبه رو است. و نسبت به تولیداتشان دارند در استفاده از توان واحدهای کوچک صنعتی داخلی عمدتاً با احتیاط عمل می کنند و سطح پایین تکنولوژی صنایع کوچک که قرار است در ایران برای ایجاد اشتغال بیشتر تکنولوژی کاربر باشد تا سرمایه بر، این بی اعتمادی را افزون خواهد کرد. و اگر فرض کنیم که قانون استفاده از حداکثر توان داخلی به خوبی اجرا شود در صورت نبود تکنولوژی پیشرفته واحدهای کوچک صنعتی و با سیاست های اشتغال زایی جدید گرایش واحدهای بزرگ در میان مدت باز هم به سمت واردات متمایل خواهد شد و با حداقل از

اقتصاد

کاهش دستوری سود بانکی

نادیده گرفتن بانک مرکزی و تخفیف شورای پول و اعتبار

مردم سپرده گذار است نه منبعی بی حساب و کتاب که بی خاصیت بزنند شأن و جایگاه شورای پول و اعتبار. است که در آن نمایندگان هر سه قوه عضویت دارند. وی و دیگر کارشناسان از این رو مخالف هستند که معتقدند کاهش نرخ تسهیلات بانکی باید از کاهش تورم آغاز شود و چنانچه نرخ تورم دورقمی و بالای ۱۵ درصد باشد، کاهش نرخ سود بانکی موجب هجوم متقاضیان اعتبار خواهد شد زیرا فاصله نرخ تورم و نرخ سود رانت آفرین است. رئیس دولت اگر موافق کاهش سود بانکی به گونه ای است که مجلس تصویب کرده چرا رئیس کل بانک مرکزی که به رغم لزوم استقلال آن دولت، در ساختار کنونی اقتصادی نماینده دولت شناخته می شود مخالف است؟ در این حالت، پروسه تقلیل را با کدام ساز و کار می خواهد به اجرا گذارد؟ اگر هم مخالف است آن همه دایعه های کاهش و یک رقمی کردن سود بانکی چگونه قابل توجیه است؟ از هر زاویه این تناقض به چشم می آید و توضیح و توجیهی نیز برای آن ارائه نشده است. اما آیا کاهش سود بانکی و حتی تحقق رویای یک رقمی کردن آن نامطلوب است؟ روشن است که هر چه سود بانکی کمتر باشد، امکان دریافت تسهیلات بیشتر است حال آن که از منظر اقتصادی این ابهامات و تردیدها وجود دارد.

زمان دهی بانک

اول این که مهمترین الزام جانبی کاهش نرخ سود تسهیلات، مهار نرخ تورم است. استدلال هواداران این طرح اما این است که نرخ بالای سود، خود عامل افزایش تورم است و بحث اولویت نرخ تورم با نرخ سود همچون مقوله فلسفی تقدم مرغ یا تخم مرغ است که ابتدا مرغ بود که تخم گذاشت یا تخم مرغ بود که جوجه و بعداً مرغ شد! چون این بحث به جایی نمی رسد از یک جا باید شروع کنیم و برای مهار نرخ تورم از کاهش نرخ سود آغاز کرده اند. هرچند اقتصاددانان چنین گزاره ای را مردود می دانند اما آیا بانک به عنوان بنگاهی که قرار است این «تکلیف ها» دستورها را تحمل و اجرا کند نباید سوده باشد؟ آیا می توان بانک ها را همچون دهنه نخست انقلاب زیان ده دید و انتظار نقش آفرینی اقتصادی هم داشت؟ وعده اختصاص ۳۵ درصد تسهیلات بانکی به طرح های زودبازده و تکالیف اینچنینی دورنمای سودآوری بانک ها را خیال پردازانه می نمایاند. آنچه مورد غفلت قرار می گیرد این است که منابع بانکی متعلق به

بررسی سیاست‌های دولت نهم در توسعه صنایع کوچک

آرزوهای کوچک

بیشتر است. مطالعات صورت گرفته توسط یونیدو و نیز سازمان بهره‌وری آسیا (AOP) و دیگر مطالعات صورت گرفته نشان می دهد که رشد صنایع کوچک در کشورهای پیشرفته اصولاً روندی غیرقابل مقایسه ای را نسبت به کشورهای در حال توسعه طی می کند. در واقع اکثر صنایع کوچک ایجاد شده عمدتاً در نقش واحدهایی ظاهر می شوند که به صنایع بزرگ خدمات می رسانند و با کالاهایی تولید می کنند که به اصطلاح به آنها نهایی می گویند و اگر تأییدی بر این توسعه واحدهای کوچک صورت می گیرد همان گونه که قبلاً هم بدان اشاره شد، باید با توجه به موقعیت و ساختار اقتصادی مناسبی باشد. محروم دکتر مرتضی قوه باغیان و محمد مولایی در تحقیقی که در این زمینه و با

است و برای تسهیلات خود سود کمتری می خواهد و بانک دولتی با بوروکراسی پیچیده اولی را انتخاب نکند؟

کاهش نرخ سود سپرده ها

نگرانی دیگر این است که بانک ها ناگزیر از کاهش نرخ سود سپرده ها شوند. «ورودی» بانک «سپرده» است و «خروجی» آن «وام». به سپرده گذار سود می دهد و از وام گیرنده سود دریافت می کند. مابه التفاوت این دو نرخ امکان بگیر هزینه های عملیات بانک را فراهم می سازد. حال اگر سود کمتری از وام گیرنده دریافت کند ناگزیر است که سود کمتری نیز به سپرده گذار بپردازد. از این حیث این نگرانی هم هست که با بخشی از سپرده ها از بانک ها خارج یا سپرده گذاران متضرر شوند. البته مدافعان طرح مصوب مجلس این نگرانی را جدی نمی دانند. آنها بر دو نکته انگشت می گذارند: اول این که مصوبه ناظر به سپرده ها نیست بلکه در مورد سود تسهیلات اعمال می شود. احمد توکلی شاهد می آورد: «در دهه ۷۰ نرخ تورم بین ۲۵ تا ۴۹ درصد بود و نرخ سود سپرده ها ۸ تا ۱۲ درصد که به مراتب کمتر از نرخ تورم بود اما سپرده ها رشد نشان می داد و کاهش نیافت.» نکته دوم این است که سپرده گذاران خصوصاً سپرده گذاران خرد گرینه دیگری ندارند. اگر داشتند پول خود را در بانک نمی گذاشتند و با کاهش نرخ سود سپرده نیز گریز و گزیری نداشتند و سپرده آنان جای بهتری از بانک نمی شناسد. اما اگر هم این گزاره دوم درست باشد می توان یک جمعیت ۲۰ میلیون نفری را با این توجیه که آلترناتیوی ندارند متضرر کرد؟ آیا جز این است که بخشی از جمعیت حقوق فاصله درآمد و هزینه خود را از محل سود سپرده های بانکی جبران می کنند تا دغدغه های شرعی هم نداشته باشند و با اتکا به بانکداری اسلامی در نظام جمهوری اسلامی سودی مشروع دریافت و هزینه های خود را تأمین کنند؟ محروم دکتر نوربخش به این وجه بسیار بانکی- کاهش نرخ سود سپرده ها گفت اگر نرخ سود سپرده به یک باره کاهش یابد و سپرده گذاران زیان ببینند این حق از نظر حقوقی برای آنها محفوظ است که اعلام جرم کنند. از منظری دیگر هم می توان به نقد پرداخت. استدلال تصویب کنندگان این است که قصد دارند سرمایه ها را به سوی تولید سوق دهند و مانع تولید بهره بالای بانکی شوند. آیا تولید در ایران همین یک مانع را پیش پا دارد؟ دولتی که قصد دارد تشکیلات خود را گسترده تر سازد، خصوصی سازی را عملاً متوقف کرده و بازار سرمایه و بورس را به حاشیه راند، چه مجال و امکانی برای بخش خصوصی فراهم ساخته تا میل و رغبت تولید داشته باشد؟ کوتاه آن که کاهش سود بانکی هدف مطلوبی است اما با دستور و تکلیف تحقق نمی یابد. کاهش دستور بانکی دو سرنوشت محتمل دارد: یا با مقاومت بدنه بانکی روبه رو می شود و به اجرا در نمی آید یا به بهای زیان ده شدن بانک ها و احتمالاً ورشکستگی آنها و خروج سپرده ها و رانت و فساد مالی ناشی از تسهیلات ارزان قیمت اجرا می شود. نتیجه هر دو روشن است. اما چنین نیست که سود کنونی بانکی هم مطلوب و تماماً قابل دفاع و توجیه باشد. قطعاً نرخ سود بانکی باید کاهش یابد. اما این هدفی است که از سه راه روشن و مشخص و بدون هیچ دستور و تکلیف قابل دسترسی است:
۱- کاهش نرخ تورم با جذب سرمایه های خارجی و توسعه سرمایه گذاری و همچنین رونق بازار سرمایه و کنترل و هدایت نقدینگی و مهمتر از همه نگاه توسعه ای دولت و مجلس و جست وجوی راه های ساختاری و نه تسکین های شعاری.

۲- کاهش هزینه عملیات بانک های دولتی از طریق کاستن از میزان دخالت های دولت در سیستم بانکداری و توسعه بانک های خصوصی و ایجاد رقابت بین آنها و سوم تخصیص تر کردن شورای پول و اعتبار تحت تأثیر تمایلات فاقد منطق اقتصادی قرار نگیرد.

منبع : خبرنامه جبهه مشارکت

یادداشت

آیا با بخشنامه نرخ بهره تک‌رقمی می‌شود؟

یویان منشاخ

بی شک رشد اقتصادی و افزایش درآمد مردم خواسته هر ایرانی نیکخواهی است. یکی از موانع رشد اقتصادی سهل الوصول نبودن سرمایه برای تولیدکنندگان است. چه بسیار افرادی که تمایل به پس انداز دارند و چه بسیار افراد توانایی که در صورت در دسترس بودن سرمایه یوانایی تولید کالا یا خدماتی را دارا هستند. مهمترین وظیفه بازار پول در کشور فراهم ساختن محیطی است برای پس اندازکنندگان و نیازمندان سرمایه. تفاوت بازار پول با بازارهای دیگر در این است که اعتبار افراد در بازپس دادن وام نقش مهمی در تعیین نرخ بهره دارد. نرخ بهره در این بازار نیز همانند قیمت در هر بازار دیگر مولفه اصلی این محیط بازار است. سیستم بانکی وظیفه فراهم ساختن این محیط را برعهده دارد و در عین حال از منتقل شدن شوک ورشکستگی افراد به باقی اقتصاد جلوگیری می کند. در صورتی که سیستم بانکی درست عمل نکند و نقش اساسی را در شکل گیری این بازار نداشته باشد، بازارهای موزی و غیررسمی پول در اقتصاد شکل می گیرد که گرفتاری های بسیاری را به همراه دارد. در این بازار افراد به انکای یکدیگر به معامله پول می پردازند و طبیعتاً به علت بالا بودن ریسک اعتباری افراد نرخ های بهره بسیار بالا ست. اگر نگاهی به پرونده های مالی در قوه قضائیه بیندازد متوجه خواهید شد که چه بسیار افرادی که به علت ورشکستگی اقتصادی نتوانسته اند از عهده پرداخت قرض بریایند و سر از دادگاه و زندان درآورده اند. در صورتی که سیستم بانکی از آزادی و انعطاف کافی برخوردار باشد بازار غیررسمی پول از میان خواهد رفت. فراهم ساختن امکان فعالیت بانک های خصوصی از اقدامات مهم و اساسی در چند سال گذشته بوده است. هرگونه اقدامی در کنترل نرخ بهره باعث کاهش کارایی سیستم بانکی و کاهش رشد اقتصادی خواهد شد. کدام سیاست قیمت گذاری دستوری موفق بوده که این سیاست موفق باشد؟ اگر نرخ بهره با بخشنامه پایین می آید چرا نرخ بهره را صفر اعلام نمی کنند؟ زمانی که وام درخواستی در نرخ های بهره دستوری بیشتر از توانایی پرداخت سیستم بانکی باشد نتیجه ای جز تقویت بازار فسادانگیز غیررسمی ندارد. ضمن اینکه رانت ناشی از وام های ارزان غالباً نصیب افرادی خواهد شد که از طریق رابطه به آن دست یابند و از این رانت ها به سود بادآورده می رسند یا پروژه های غیربازده شان توجیه پذیر می گردد. ما نویسندگان این نامه با دلسوزی تمام نگرانی خود را از تضعیف سیستم بانکی اعلام می داریم چرا که اعتقاد داریم سربلندی کشور و ملت عزیزمان جز از طریق رشد اقتصادی و آن هم از طریق تقویت بازار پولی و سیستم بانکی میسر نیست. کاهش نرخ بهره در اقتصاد از طریق سیاست های کاهش تورم از سویی و فراهم ساختن فضای مناسب برای شکل گیری بانکداری خصوصی از سوی دیگر امکان پذیر است. کاهش نرخ تورم نیز راهکار شناخته ای در دنیا دارد و آن هم کنترل حجم نقدینگی است از طریق انقباض مالی دولت.

خبرها

ریشه شرکت توتال

روزنامه لاکروا: فیلیپ کوروا قاضی اخیراً در یک کمیسیون قضایی پرونده ای را که توسط مقامات قضایی سوئیس تشکیل شده در رابطه با رشوه های پرداخت شده توسط شرکت توتال در زمینه قراردادهای نفتی منعقد شده در ایران برعهده گرفته است. طبق گفته یک منبع قضایی نزدیک به این پرونده، قضات این کمیسیون در اواخر ماه مارس یک گفتیش مهمی در دفتر مرکزی این شرکت نفتی فرانسوی انجام دادند و اطلاعاتی در به دست آمده است که روز چهارشنبه در هفته نامه «کانار آشنشه» به چاپ رسید. طبق گفته این روزنامه، مبلغ مورد بحث به شکلی غیرقانونی به حسابی واریز شده است. البته این اطلاعات توسط این منبع قضایی تأیید نشد. دلیل مقامات سوئیس برای اجرای این تحقیقات قضایی، پولشویی در این کشور بوده است. مقامات سوئیس در پی این هستند تا منابع پرداخت کننده این وجه را متشخص کنند و این که آیا مبدأ پرداخت این وجه از شرکت توتال بوده است یا خیر. این اعمال به مثابه «سوءاستفاده از دارایی های اجتماعی» است و رسیدگی این پرونده در پایان می تواند منجر به گشایش جلسات قضایی در فرانسه نیز بشود. قاضی کوروا در سال ۲۰۰۲ نیز اطلاعاتی درخصوص «سوءاستفاده از دارایی های اجتماعی» توسط شرکت توتال دریافت کرده بود. در تحقیق و بررسی ها در سال ۲۰۰۵ به کشف رشوه‌وهی هایی پیرامون برنامه سازمان ملل موسوم به «نفت در برابر غذا» انجامید که در عراق صدام حسین به اجرا درآورده بود. حدود دغ نفر ازجمله شارل پاسکوا (وزیر کشور پیشین فرانسه)، حدود دو دیپلمات اسبق به نام‌های «سرژ بواوده» و «ژان برنارد مریمه» و همچنین نزاره گیه مشاور دیپلماتیک پیشین آقای پاسکوا، در این تحقیق مورد بازجویی قرار گرفتند و چهار تن از مسئولین شرکت توتال نیز در این پرونده به دلیل «سوءاستفاده از دارایی های اجتماعی» تحت تعقیب قرار دارند.

حدااد عادل دستور بررسی مصوبه تشکیل صندوق مهر رضا را داد

فارس : عضو کمیسیون برنامه و بودجه مجلس گفت: تشکیل صندوق مهر رضا توسط دولت مجلس را دچار سردرگمی کرد و به همین دلیل رئیس مجلس دستور بررسی مصوبه شورای عالی اداری را به اداره قوانین و کمیسیون‌های تخصصی مجلس داده است. مرتضی تمدن در خصوص سرنوشت لایحه مهر رضا با توجه به مصوبه شورای عالی اداری تصریح کرد: فوریت لایحه مهر امام رضاع) در مجلس رای نیاورد و برای بررسی به صورت عادی در کمیسیون‌های اصلی روال خود را طی می کند. وی گفت : از سوی دیگر شورای عالی اداری با ادغام چند صندوق از تشکیل صندوق مهر رضا خبر داده اما نمایندگان اصدار دارند برای تشکیل این صندوق باید روند قانونی در مجلس طی شود. تمدن تأکید کرد: نمایندگان اصدار دارند دولت صبر کند تا لایحه مهر رضا در مجلس تصویب شود و مصوبه مجلس بنیای عمل دولت قرار گیرد. وی اظهار داشت : صندوق مهر رضا در مصوبه شورای عالی اداری از تلقیق چند صندوق دیگر ایجاد شده است و این از حیث قانونی اشکال است.

بخش یابانی

■